Voorzitter,
Er is op dit moment een genocide gaande tegen Palestijnse volk. Ik weet dat dit een gemeentelijke vergadering is. Maar het raakt me. En het raakt veel mensen in Culemborg. Want wat ver weg gebeurt, voelt voor velen dichtbij. We zien beelden die onze adem benemen. We voelen de pijn, de machteloosheid, de woede over dubbele standaarden. En of we willen of niet, die gevoelens zitten ook aan onze keukentafels, in onze klaslokalen, op onze pleinen. Het vertrouwen in systemen brokkelt af. Niet alleen daar. Ook hier. Mensen vragen zich af of vrijdheid om te zijn wie bent voor iedereen geldt of alleen voor sommigen. En of we als overheid, als politiek, als samenleving nog wel zien wat rechtvaardigheid werkelijk betekent. Die prijs, van wantrouwen, van verwijdering, gaan we vroeg of laat betalen. Tenzij we nu stil durven staan. Tenzij we durven luisteren. En tenzij we opnieuw durven kiezen voor bestuur dat dichtbij is, eerlijk is en aanspreekbaar is.

Wat betekent dat, hier, nu, in deze kadernota, in deze jaarrekening? Het betekent dat we bij elk financieel besluit, klein of groot, opnieuw moeten vragen: **hoe doen we dit op een manier die rechtvaardig is voor iedereen?** Niet gelijk, maar wél eerlijk. Niet koud boekhoudkundig, maar met oog voor verschil, voor kwetsbaarheid, voor waar mensen echt op vastlopen. We zijn als raad, als stad, verantwoordelijk voor hoe we met elkaar omgaan. Hoe we geld uitgeven, hoe we regels maken, hoe we besluiten nemen. Maar de belangrijkste vraag blijft: **hoe blijven we recht doen?** Aan het geheel, én aan het individu.

Ik wil in dit licht ook iets benoemen over kansengelijkheid. En dat niet doen in abstracte termen, maar vanuit wat je voelt in een stad als de onze. Het is bijzonder, en hoopvol, dat er in algemeen beleid is gevoerd rondom armoede zoals witgoed dat niet alleen mensen financieel helpt, maar ook energie bespaart. We komen daar spullen tegen die decennia oud zijn en nauwelijks nog verantwoord draaien. En toch staan ze nog aan, omdat mensen geen alternatief hebben. Dat dit gezien is, opgepakt is, en nu met beleid en betrokkenheid wordt gevolgd, dat is een manier van besturen die ik hoop vaker te zien. Dit is een compliment voor wethouder Bijvoet die hierin, vind ik zelfs, positief in is gegroeid en dat doet mij goed. Collega Boesschoten volgt de witgoedregeling met

aandacht, en dat geeft vertrouwen. Want recht doen, begint bij zien, en erkening. Wij kijken uit naar verdere stappen hierin.

Voorzitter, Besturen is meer dan begroten. Het gaat niet alleen om wat mogelijk is binnen de cijfers, maar vooral om wat nodig is voor de samenleving. En daarvoor is vertrouwen nodig. Vertrouwen dat wij, als raad en college, geen afstand creëren, maar ruimte maken. Voor ontmoeting. Voor verschil. Voor gedeeld eigenaarschap.
En eerlijk is eerlijk: soms mis ik dat gesprek. Niet het debat, dat is er genoeg , maar het gesprek over wat ons bindt. Over waarom we hier zitten. Over hoe we met elkaar vormgeven aan iets dat groter is dan partijpolitiek.

De verkiezingen komen eraan. Dat betekent niet alleen stemmen tellen. Het betekent: opnieuw bepalen hoe we deze stad willen besturen. En ik hoop dat er ruimte komt voor een vorm van bestuur, formeel én informeel, die opener is, breder gedragen, en meer geworteld in vertrouwen.

Want Culemborg verdient meer dan een klassieke coalitie-oppositie-opstelling. We hebben in het verleden laten zien dat het anders kan. Maar dan moeten we het ook durven doen.

Mijn hoop is dat we met elkaar, met ieders stem, met ieders ervaring, met ieders achtergrond, met ieders stijl; toewerken naar een manier van besturen waarin niemand zich aan de zijlijn hoeft te voelen. Waarin rechtvaardigheid geen bijzin is, maar het vertrekpunt.

Dank u wel.